

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/452/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1406203152
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1406203152.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobkyne : F. D., nar. X. XX. XXXX, bytom U., S. XX, zastúpená JUDr. Denisou Jánošíkovou, advokátkou Klincova 35, Bratislava, proti žalovanému : Univerzita Komenského v Bratislave, Prírodovecká fakulta, Bratislava, Mlynská dolina B-2, IČO : 00 397 865, zastúpená JUDr. Jánom Benčúrom, advokátom, Bratislava, Záhradnícka 41, o určenie neplatnosti výpovede a o náhradu mzdy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23. 1. 2007 č.k. 18C/9/2006 - 105, takto

rozhodol:

Odvolací súd späťvzatie žaloby v časti náhrady mzdy za obdobie od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2012 vo výške 33.104,29 € **p r i p ú š ť a**, rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a konanie v tejto časti **z a s t a v u j e**.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného naďalej trvá, **p o t v r d z u j e**.

Vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy rozsudok súdu prvej inštancie **z m e ň u j e** nasledovne :

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy za obdobie od 1. 4. 2006 do 31. 12. 2006 vo výške 4.907,15 € brutto, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku v časti náhrady mzdy za obdobie od 1. 1. 2006 do 31. 3. 2006 žalobu žalovanej **z a m i e t a**. Výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok **z r u š u j e**.

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho ako aj dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Rozsudkom zo dňa 23. 1. 2007 č.k. 18C/9/2006 - 105 súd prvej inštancie určil, že výpoveď daná žalobkyňi listom žalovaného dňa 14. 12. 2005 doručeným dňa 16. 12. 2005 je neplatná a že pracovný pomer trvá naďalej. Žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobkyňi 138.000,- Sk (v prepočte 4.580,76 €) do troch dní právoplatnosti rozsudku, po odpočítaní odstupného vo výške 28.853,- Sk. Vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol, keď žalobkyňa sa žalobou domáhala tiež určenia, že dohoda o skončení pracovného pomeru dňom 31. 12. 2005 je neplatná a pracovný pomer naďalej trvá a žalovaný sa v konaní bránil, že nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnával a teda že pracovný pomer žalobkyne končí v zmysle § 79 ods. 1 Zák. práce právoplatnosťou rozsudku. Napokon predmetným rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie aj o trovách konania, a to tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania vo výške 47.039,51,- Sk, do troch dní na účet právneho zástupcu žalobkyne a tiež povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 3.000,- Sk na účet Okresného súdu Bratislava IV, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2/ V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa domáhala určenia neplatnosti výpovede, ktorú jej dal žalovaný listom zo dňa 14. 12. 2005 a ktorá jej bola doručená dňa 16. 12. 2005, podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zák. práce, t.j. z dôvodu nadbytočnosti. V uvedenom čase až do 17. 12. 2005 bola žalobkyňa práceneschopná. Žalobkyňa listom zo dňa 19. 12. 2005 požiadala žalovaného o skončenie pracovného pomeru pred začatím plynutia výpovednej doby. Žalovaný jej listom zo dňa 30. 12. 2005 oznámil, že ku skončeniu jej pracovného pomeru došlo dňa 31. 12. 2005 z organizačných dôvodov, ktorý list bol žalobkyni doručený až dňa 9. 1. 2006, t.j. nie do konca kalendárneho roka, preto žalobkyňa dňa 2. 1. 2006 nastúpila riadne do práce. Až 4. 1. 2006 sa žalobkyňa dozvedela o tom, že ku skončeniu jej pracovného pomeru malo dôjsť dohodou ešte ku dňu 31. 12. 2005. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom na práceneschopnosť žalobkyne v čase doručovania jej výpovede zo dňa 14. 12. 2005, t.j. v ochrannnej dobe, je táto výpoveď neplatná a jej pracovný pomer trvá naďalej. Je preto povinný zaplatiť žalobkyni aj náhradu mzdy vo výške 138.000,- Sk, zníženú o sumu odstupného, ktorú žalovaný žalobkyni vyplatil vo výške 34.500,- Sk brutto (t.j. 28.853,- Sk netto), na základe vzájomnej dohody strán, ktorú súd prvej inštancie rešpektoval. Pri výpočte náhrady mzdy vychádzal súd prvej inštancie z priemerného zárobku žalobkyne, tak ako si ho uplatnila vo výške 11.500,- Sk mesačne netto (v prepočte 381,73 € netto) od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006 (spolu 138.000,- Sk). Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne v časti o určenie, že dohoda o skončení pracovného pomeru dňom 31. 12. 2005 je neplatná, keď list žalovaného datovaný dňom 30. 12. 2005 nepovažoval za dohodu, ale len za oznámenie dekana fakulty pre žalobkyňu.

3/ Uvedený rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, keď jeho odvolanie smerovalo proti výroku, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného naďalej trvá, ďalej proti výroku o náhrade mzdy priznanej žalobkyni o výške 138.000,- Sk netto po odpočítaní odstupného vo výške 28.853,- Sk netto a napokon voči zamietajúcemu rozsudku v časti, ktorej žiadal určiť, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného končí v zmysle § 79 ods. 1 Zák. práce. Žalovaný navrhoval odvolaciemu súdu v napadnutých častiach rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že určí, že nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby naďalej žalobkyňu zamestnával a že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného končí právoplatnosťou rozsudku. Žalovaný v odvolaní potvrdil, že dňa 16. 12. 2005 doručil žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru listom zo dňa 14. 12. 2005 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zák. práce z dôvodu nadbytočnosti po vykonaných organizačných zmenách. Pracovný pomer žalobkyne tak mal skončiť uplynutím výpovednej trojmesačnej doby; táto mala začať plynúť dňom 1. 1. 2006 a uplynúť mala s dňom 31. 3. 2006, ktorým dňom mal tiež skončiť pracovný pomer žalobkyne u žalovaného. Žalobkyňa listom zo dňa 19. 12. 2005 oznámila, že súhlasí s ukončením pracovného pomeru pred začatím plynutia výpovednej doby. Keďže v čase od 21. 12. 2005 do 30. 12. 2005 bolo u žalovaného určené hromadné čerpanie dovolení, bolo oznámenie žalobkyne zo dňa 19. 12. 2005 o tom, že súhlasí s ukončením pracovného pomeru pred začatím plynutia výpovednej doby prevzaté žalovaným až dňa 2. 1. 2006. Vzhľadom na zákonnú povinnosť žalovaného, kedy podľa § 76 ods. 2 Zák. práce ak požiada zamestnanec o skončenie pracovného pomeru, je zamestnávateľ povinný tejto žiadosti vyhovieť, žalovaný uvedenej žiadosti žalobkyne vyhovel s termínom skončenia pracovného pomeru ku dňu 31. 12. 2005, hoci administratívne tak urobil až v prvom týždni roku 2006. Pokiaľ žalobkyňa chodila do práce aj začiatkom roku 2006, tak preto, lebo dovtedy ešte neprevzala list žalovaného, datovaný dňom 30. 12. 2005 a nie preto, že by trvala na ďalšom zamestnávaní. Ďalej nesúhlasil s povinnosťou zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 138.000,- Sk netto, s poukazom na to, že žalobkyňa oznámila žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní žalobou zo dňa 27. 2. 2006, ktorý však bol žalovanému doručený až dňa 12. 6. 2006. V zmysle § 79 ods. 2 Zák. práce žalovaný žiadal nepriznať žalobkyni náhradu mzdy presahujúcu 9 mesiacov. Pre prípad, že sa odvolací súd stotožní so záverom súdu prvej inštancie o trvaní pracovného pomeru žalobkyne, žalovaný v odvolaní žiadal, aby súd v zmysle § 79 ods. 1 Zák. práce rozhodol a určil, že nemožno spravodlivo požadovať, aby žalovaný žalobkyňu naďalej zamestnával, pracovný pomer žalobkyne končí právoplatnosťou rozsudku. Poukazyval na to, že žalovaný vykonal v priebehu 2005 organizačné zmeny, v rámci ktorých bolo zrušené aj pracovné miesto žalobkyne, pričom žalobkyňa odmieta prejsť na akékoľvek voľné a vhodné miesto; žalovaný nemá možnosť žalobkyňu naďalej zamestnávať. Žalovaný napokon v odvolaní osobitne namietol správnosť výpočtu priznaných trov právneho zastúpenia.

4/ Na odvolanie žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa (č.l. 123 spisu) tak, že žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach potvrdiť, keď skutočnosť, namietaná žalovaným v odvolaní označila za účelovú obranu zdôraznila, že po celú dobu konania deklarovala svoj záujem na trvaní pracovného pomeru, napr. listom adresovaným súdu prejednávanej právnej veci dňa 8. 9. 2006. Žalovaný tiež nerešpektoval ust. § 63 ods. 2 Zák. práce, neposkytol žalobkyni voľné pracovné miesta zodpovedajúce jej kvalifikácii, hoci žalobkyňa prejavila záujem aj zmeniť miesto výkonu práce, t.j. prejsť

na inú fakultu univerzity. Žalovaný namiesto toho doručil žalobkyni ďalšiu výpoveď z pracovného pomeru (listom zo dňa 7. 8. 2006); čím žalovaný zároveň tiež potvrdil neplatnosť výpovede, ktorá je predmetom tohto konania.

5/ Na vyjadrenie žalobkyne podal žalovaný písomné vyjadrenie (č.l. 126 a nasl. spisu), v ktorom k svojmu odvolaniu doplnil, že k 1. 12. 2005 vykonal organizačné zmeny v štruktúre fakulty spočívajúce v znížení evidenčného stavu fakulty o dvoch zamestnancov, okrem iného zrušil aj pracovné miesto žalobkyne - odbornotechnický pracovník. Žalobkyňa odmieta prejsť na akékoľvek voľné a vhodné miesto. Žalovaný v r. 2005, 2006 opakovane prerokoval s odborovou organizáciou vykonávané organizačné zmeny. Žalovaný ponúkol dňa 3. 7. 2006 žalobkyni aktuálne voľné miesta, zistené na celej Univerzite Komenského, pričom zopakoval, že žalovaný nemá pre žalobkyňu voľné vhodné miesto a zdôraznil, že žalobkyňa zásadne nie je ochotná prejsť na inú prácu. Dodal, že z opatrnosti doručil žalobkyni dňa 10. 8. 2006 výpoveď z pracovného pomeru listom zo dňa 7. 8. 2006 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zák. práce z dôvodu nadbytočnosti po vykonaných organizačných zmenách. Trojmesačná výpovedná doba uplynula žalobkyni dňa 30. 11. 2006. Neplatnosť výpovede zo dňa 10. 8. 2006 vrátane mzdových nárokov je predmetom súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C/1/2007.

6/ O odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 23. 1. 2007 pod č.k. 18C/9/2006 - 105 rozhodol odvolací súd svojím v poradí prvým rozsudkom dňa 19. 3. 2009 č.k. 9Co/219/2007 - 133 tak, že zastavil odvolacie konanie o odvolaní žalovaného v časti, ktorou sa domáhal určenia, že pracovný pomer končí právoplatnosťou rozsudku, vzhľadom na späťvzatie odvolania žalovaným v tejto časti (§ 207 O.s.p.). Ďalej zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach týkajúcich sa určenia, že pracovný pomer trvá naďalej a náhrady mzdy tak, že žalobu zamietol. Napokon zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa uloženia povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok a žalobkyňu zaviazal povinnosťou zaplatiť žalovanému náhradu trov konania. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie v zamietajúcom výroku (§ 220 O.s.p.) záverom, že dospel k záveru, že pracovný pomer žalobkyne zanikol dohodou už ku dňu 31. 12. 2005, z ktorého dôvodu pracovný pomer žalobkyne nemôže naďalej trvať. Vzhľadom na záver o skončení pracovného pomeru žalobkyne dohodou, nemohol žalobkyni vzniknúť nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. Rozhodnutie o zrušení poplatkovej povinnosti žalovaného oprel o ust. § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. (§ 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p.), rozhodnutie o trovách konania ust. § 224 ods. 2, § 142 ods. 3 O.s.p. Opravným uznesením zo dňa 11. 5. 2009 č.k. 9Co/219/2007 - 154 odvolací súd opravil výrok svojho rozsudku, týkajúci sa trov konania.

7/ Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa včas dovolanie (č.l. 155 a nasl. spisu), ktorým navrhovala rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/219/2007 zo dňa 19. 3. 2009 zmeniť a odvolanie žalovaného v celom rozsahu zamietnuť a zároveň jej priznať trovy konania.

8/ O dovolaní žalobkyne rozhodol Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením zo dňa 27. 10. 2010 č.k. 4Cdo/24/2010 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. 3. 2009 č.k. 9Co/219/2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom uznesení upozornil Najvyšší súd SR na to, že výrok o neplatnosti výpovede ako aj výrok o zamietnutí návrhu na určenie neplatnosti dohody sú právoplatné, takže nemôžu byť odvolací súdom preskúmané; odvolací súd išiel nad rámec odvolania v prejednávanej veci a z výroku rozhodnutia, ktorý odvolaním nebol napadnutý, vyvodil nesprávne závery, čím zaťažil konanie tzv. inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu zaoberať sa v súlade s odvolaním žalovaného len otázkou ďalšieho trvania pracovného pomeru a náhrady mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou (241 ods. 2 písm. b/, § 243b O.s.p.).

9/ Po zrušení v poradí prvého rozsudku Krajského súdu v Bratislave ako odvolacieho a vrátení mu veci na ďalšie konanie, doručila žalobkyňa odvolaciemu súdu písomné podanie (č.l. 248 a nasl. spisu), v ktorom zotrvala na svojej žalobe v časti výroku, že jej pracovný pomer u žalovaného trvá naďalej a žiadala priznať jej náhradu mzdy za obdobie od 1. 1. 2005 do 30. 9. 2012 celkom vo výške 37.685,05 €, ktorú špecifikovala ako mesačnú mzdu 11.500,- Sk v prepočte 381,73 € (netto) za spomínané obdobie od 1. 1. 2006 do 30. 9. 2012, spolu s náhradou za povinné odvody sociálneho a zdravotného poistenia vo výške 1.830,98 € vrátane daňového bonusu v sume 2.184,16 €. Žiadala tiež priznať jej náhradu trov konania. Žalobkyňa navrhovala priznať jej náhradu mzdy za celé žalované obdobie s prihladením na dôvody hodné osobitného zreteľa, keď uviedla, že žalovaný od počiatku vedel o tom, že ona súhlasí s preložením na iné pracovisko, rozšírené na prácu laboranta na hociktorej katedre a fakulte UK, pričom jej ale voľné miesto neponúkol, hoci ma stále voľné pracovné miesta - naposledy evidované miesto na UPSVR pre laboranta na Lekárskej fakulte UK v Bratislave s dátumom nástupu 2. 5. 2012.

10/ Predmetné písomné podanie žalobkyne teda obsahovalo návrh na zmenu žalobného petitu, o ktorom rozhodol odvolací súd na ústnom odvolacom pojednávaní dňa 20. 9. 2012 tak, že svojím uznesením pripustil zmenu návrhu v časti náhrady mzdy tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 1. 1. 2006 do 30. 9. 2012 vo výške 37.685,05 €. V časti náhrady za povinné odvody sociálneho a zdravotného poistenia vo výške 1.830,98 € odvolací súd zmenu návrhu nepripustil.

11/ Zároveň uznesením zo dňa 20. 9. 2012 č.k. 9Co/452/2010 - 273 odvolací súd podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. prerušil odvolacie konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV o obnovu konania sp. zn. 23C/1/2007. Prerušenie odvolacieho konania odôvodnil odvolací súd zistením, že na Okresnom súde Bratislava IV je vedené konanie o obnovu konania sp. zn. 23C/1/2007. V konaní sp. zn. 23C/1/2007 rozhodoval tamojší okresný súd o žalobe žalobkyne F. D. voči žalovanému UK v Bratislave o určenie neplatnosti (ďalšej) výpovede danej žalobkyni listom žalovaného zo dňa 7. 8. 2006 ako aj o určenie, že jej pracovný pomer naďalej trvá o náhradu mzdy. Predmetné konanie skončilo rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 2. 6. 2010 č.k. 23C/1/2007 - 120, ktorým súd určil, že výpoveď je neplatná; vo zvyšku (t.j. o určenie, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného naďalej trvá a o náhradu mzdy) žalobu žalobkyne zamietol. Na odvolanie žalobkyne proti zamietajúcejmu výroku rozsudku Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací svojím rozsudkom zo dňa 24. 11. 2010 č.k. 7Co/264/2010 - 150 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach potvrdil. Dňa 27. 4. 2012 podal žalovaný na Okresnom súde Bratislava IV návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 23C/1/2007 (t.j. konania, v ktorom súdy posudzovali platnosť v poradí druhej výpovede z pracovného pomeru, ktorú dal žalovaný žalobkyni listom zo dňa 7. 8. 2006 a v ktorom rozhodovali o.i. aj o žalobe žalobkyne, že jej pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá, v ktorej časti bola pôvodne žaloba zamietnutá) konanie o obnove konania sp. zn. 23C/1/2007 bolo na Okresnom súde Bratislava IV vedené pod sp. zn. 8C/72/2012. Žalovaný teda dal žalobkyni dve výpovede z pracovného pomeru, jednak listom zo dňa 14. 12. 2005 (platnosť tejto výpovede bola predmetom konania pod sp. zn. 18C/9/2006) a tiež listom zo dňa 7. 8. 2006 (platnosť tejto výpovede bola predmetom konania pod sp. zn. 23C/1/2007). V oboch prípadoch súdy posúdili výpovede z pracovného pomeru ako neplatné; v oboch konaniach sa žalobkyňa zároveň domáhala určenia, že jej pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá (ako aj náhrady mzdy). Kým podmienky výpovede z pracovného pomeru skúmali súdy v oboch prípadoch osobitne, otázku ďalšieho trvania pracovného pomeru u žalovaného (ako aj náhrady mzdy) nebolo možné skúmať bez vzájomnej súvislosti oboch týchto konaní, resp. tiež v závislosti od skončenia konania o obnovu konania (sp. zn. 8C/72/2012), nakoľko otázka ďalšieho trvania pracovného pomeru sa týkala stále len jedného - toho istého - pracovného pomeru žalobkyne. Prípadný (právoplatný) výrok súdneho rozhodnutia pod sp. zn. 23C/1/2007 o tom, či pracovný pomer žalobkyne u žalovaného naďalej trvá (alebo netrvá), bude totiž záväzný a teda bude mať vplyv aj na rozhodnutie odvolacieho súdu v odvolacom konaní pod sp. zn. 9Co/452/2010 o otázke ďalšieho trvania pracovného pomeru žalobkyne. O v poradí prvej výpovedi z pracovného pomeru žalobkyne (listom zo dňa 14. 12. 2005) bolo totiž rozhodnuté tak, že táto je neplatná, t.j. na jej základe nedošlo ku skončeniu pracovného pomeru žalobkyne. V uvedenom čase ale nebolo známe, či tento pracovný pomer neskončil na základe v poradí druhej výpovede danej žalobkyni listom zo dňa 7. 8. 2006; v poradí druhá výpoveď z pracovného pomeru mohla byť totiž opätovne predmetom posudzovania súdom vtedy, ak bude vyhovené návrhu žalovaného na obnovu konania. Odvolací súd z uvedeného dôvodu považoval za nutné vyčkať, ako bude najprv rozhodnuté o návrhu žalovaného na obnovu konania sp. zn. 23C/1/2007 a v prípade, že návrhu na obnovu konania bude vyhovené, aj na výsledok samotného konania sp. zn. 23C/1/2007.

12/ Uznesením zo dňa 23. 10. 2012 č.k. 8C/72/2012 - 28 (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 12. 2012) Okresný súd Bratislava IV povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C/1/2007.

13/ Následne Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. svojím uznesením zo dňa 11. 2. 2013 č.k. 9Co/452/2010 - 296 prerušil odvolacie konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C/1/2007 (z obdobných dôvodov ako v prípade, kedy prerušil odvolacie konanie do právoplatného skončenia konania o obnovu konania sp. zn. 23C/1/2007).

14/ Konanie, ktorého predmetom bola žaloba žalobkyne o určenie neplatnosti v poradí druhej výpovede z pracovného pomeru, ktorú dal žalovaný žalobkyni listom zo dňa 7. 8. 2006, skončilo tak, že Okresný súd Bratislava IV svojím čiastočným rozsudkom zo dňa 15. 6. 2016 č.k. 23C/1/2007 - 550 určil, že predmetná výpoveď je neplatná, ako aj že pracovný pomer žalobkyne trvá. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací tento čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení neplatnosti výpovede potvrdil; vo výroku, že pracovný pomer trvá, napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne rozsudkom zo dňa 25. 5. 2018 č.k. 23C/1/2007 - 774 Okresný

súd Bratislava IV určil, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného založený pracovnou zmluvou zo dňa 7. 2. 2001 trvá. Žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy 117.762,20 € a náhradu škody 3.644,34 €, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni tiež priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalovaný dôvodnosť jeho návrhu, ktorým žiadal určiť, že pracovný pomer žalobkyne končí právoplatnosťou rozsudku, nepreukázal, keď súd vzal do úvahy, že žalobkyni bola daná výpoveď pre organizačné zmeny, ktoré ale žalovaný v konaní nepreukázal, na údajne zrušené pracovné miesto bola prijatá nová zamestnankyňa, žalovaný v priebehu konania ponúkal voľné pracovné miesta, ktoré by kvalifikácii žalobkyne zodpovedali, ale žalobkyňu neoslovil, pracovné miesto jej neponúkol, hoci žalobkyňa vyjadrila ochotu pracovné miesto prijať, v priebehu konania preukázala, že mala snahu sa zamestnať. Rovnako tak preukázala, že v danom období nemala žiadny príjem, podporovala ju rodina, takže neobstojí ani argument, že jej išlo len o finančné nároky. Súd prvej inštancie preto rozhodol, že pracovný pomer žalobkyne naďalej trvá, keď nezistil také dôvody, pre ktoré by vyhovel návrhu žalovaného, že pracovný pomer žalobkyne končí právoplatnosťou rozsudku. Pokiaľ ide o mzdový nárok žalobkyne, táto ho uplatňovala za obdobie od 13. 2. 2007 do 13. 6. 2018 (t.j. od mesiaca januára 2007 splatného vo februári 2007 až do mája 2018, splatného v júni 2018). Žalovaný navrhoval žalobkyni náhradu mzdy presahujúcu zákonný nárok 9 mesiacov nepriznať, s poukazom na to, že žalobkyňa sa do pracovného pomeru nezapojila bez vážnych dôvodov, hoci mala možnosť, nevyvinula žiadnu snahu zamestnať sa, ak nejakú snahu prezentovala, tak len formálnu, o voľných miestach na UK mala vedomosť, ale o žiadne nepožiadala. Súd prvej inštancie túto argumentáciu žalovaného neakceptoval, jednak z dôvodov už uvedených vyššie, tiež z dôvodu, že to nebola žalobkyňa, kto spôsobil, že jej bola daná neplatná výpoveď z pracovného pomeru, ktorá skutočnosť by jej nemala byť na ujmu. Výška náhrady mzdy nebola v konaní sporná, súd prvej inštancie preto priznal žalobkyni náhradu mzdy vo výške 117.732,33 € + daňový bonus 29,88 €, spolu sumu 117.762,20 €, na základe § 79 ods. 1, ods. 2 Zák. práce (v sume 117.762,20 € je obsiahnutá nielen samotná náhrada mzdy ale aj kapitalizovaný úrok počítaný z každej mesačnej náhrady mzdy, v príslušnej výške úrokov z omeškania, za obdobie počnúc 13. 2. 2006 až do 15. 6. 2018, pozn. odv. súdu). Žalobkyni tiež priznal titulom náhrady škody (§ 420 Obč. zák.) sumu 3.644,34 €, ktorú si žalobkyňa uplatnila ako náhradu nákladov, ktoré jej vznikli v konaní uplatňovaním jej práva. Výška ani rozsah tohto nároku neboli v konaní sporné; išlo o nárok na náhradu škody vzniknutej žalobkyni v dôsledku porušenia právnej povinnosti žalovaného, ktorý dal žalovanej neplatnú výpoveď, čím je daná príčinná súvislosť medzi škodou a porušením právnej povinnosti.

15/ O odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 25. 5. 2018 č.k. 23C/1/2007 - 774 rozhodol Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací svojím rozsudkom zo dňa 28. 4. 2021 č.k. 6Co/2/2019 - 856 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo určené, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trvá, potvrdil. Ďalej potvrdil tento rozsudok vo výroku, ktorým bola žalobkyni priznaná náhrada mzdy spolu s úrokom z omeškania vo výške 104.845,84 €. V časti úrokov z omeškania za obdobie od 13. 2. 2013 do 15. 6. 2018 odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil čo do výroku, ktorým bola žalobkyni priznaná suma 5.313,36 €. V časti úrokov z omeškania za obdobie od 13. 2. 2013 do 15. 6. 2018 presahujúcich sumu 5.313,36 € odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Napokon napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vo výroku o priznaní nároku na náhradu škody vo výške 3.644,34 € ako aj vo výroku o náhrade trov konania a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozsudku odvolací súd uviedol, že pokiaľ ide o určenie, že pracovný pomer žalobkyne trvá, platí, že od zamestnávateľa nemožno požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával v prípadoch, kedy by už samotná prítomnosť zamestnanca na pracovisku (po daní mu neplatnej výpovede) bola v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa; zamestnávateľ teda musí svoj záver o nemožnosti ďalšieho zamestnávania zamestnanca podložiť závažnými relevantnými dôvodmi. Tu odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie bol toho názoru, že v konaní neboli zistené relevantné dôvody, pre ktoré by od žalovaného nebolo možné spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával. Argument žalovaného, že „aktuálne nemá voľné miesto“ nemožno považovať za dôvod subsumovateľný pod ust. § 79 ods. 1 posledná veta Zák. práce. Argument, že žalobkyňa odmieta prejsť na akékoľvek voľné a vhodné miesto, vyhodnotil odvolací súd ako taký, ktorý priamo odporuje výsledkom vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynula vôľa žalobkyne prijať akékoľvek voľné vhodné miesto na akejkoľvek fakulte žalovaného. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trvá, potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP). V prípade nároku na náhradu mzdy vznikol žalobkyni zákonný nárok na náhradu mzdy minimálne v rozsahu 9 mesiacov (podľa v tom čase platného znenia ust. § 79 ods. 2 Zák. práce), s tým, že horná hranica obdobia, za ktorý by bolo možné poskytnúť náhradu mzdy, nie je stanovená. Súd prvej

inštancie preto rozhodol vecne správne, keď priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy za celé ňou uplatnené obdobie, a to vrátane úrokov z omeškania, konštatoval odvolací súd, ktorý svoj záver podporil aj odkazom na uznesenie NS SR zo dňa 14. 9. 2011 sp. zn. 6Cdo 157/2010, ktorý sa týkal otázky priznávania náhrady mzdy za obdobie presahujúce zákonný (v danom prípade 9 mesačný) nárok. Žalovaný nerozporoval spôsob výpočtu náhrady mzdy resp. jej výšku za každý mesiac; sporná bola dĺžka obdobia nad zákonných 9 mesiacov, kde však odvolací súd skonštatoval, že v konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru, že výkon práva na náhradu mzdy je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa prejavila snahu zapojiť sa do pracovného procesu, reagovala na inzeráty s pracovnou ponukou s preukázanou vôľou žalobkyne prijať akékoľvek pracovné pre ňu vhodné miesto (ako vyplývalo z obsahu spisu), ale bezúspešne. Bol to žalovaný, kto dal žalobkyni opakovane neplatnú výpoveď; bolo preukázané že žalobkyňa bola evidovaná na úrade práce v evidencii nezamestnaných, istý čas si zriadila živnosť, avšak jej príjmy z podnikateľskej činnosti nedosahovali výšku ani len minimálnej mzdy. Žalobkyňa teda preukázala záujem pokračovať v práci pre žalovaného, ale neúspešne. Odvolací súd preto potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o priznaní žalobkyni náhrady mzdy za celé ňou žalované obdobie. V prípade úrokov z omeškania dospel odvolací súd k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, t.j., že žalobkyni patrí aj nárok na zákonné úroky z omeškania (podporené poukazom na uznesenie NS SR zo dňa 17. 12. 2009 sp. zn. 1Cdo 116/2008), s tým, že žalovaný dôvodne namietal výšku priznaných úrokov z omeškania za obdobie od 1. 2. 2013 do 15. 6. 2018, kedy je v zmysle § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. platnom od 1. 2. 2013 výška úrokov z omeškania je päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. nižšie, než aké priznal súd prvej inštancie. V konečnom súčte potom predstavujú úroky z omeškania sumu 5.313,36 € (na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorý za predmetné obdobie priznal žalobkyni sumu 8.956,17 €), z ktorého dôvodu v tejto napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie čo do sumy 5.313,36 € potvrdil a nad túto sumu rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobkyne v časti presahujúcej túto sumu (presahujúca suma predstavuje 3.642,81 €) zamietol. Pokiaľ ide o priznaný nárok na náhradu škody vo výške 3.644,34 € odvolací súd v tejto časti (a vo výroku o trovách konania) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. c/, § 391 ods. 1 CSP), keď poukázal na to, že v tejto časti žalobkyňa žalobu opakovane menila, pričom o zmene súd prvej inštancie nerozhodol. Navyiac sa ale javí, že predmetná čiastka predstavuje nárok žalobkyne na náhradu trov konania; bude preto potrebné, aby si súd prvej inštancie ujasnil, z akého titulu žalobkyňa predmetnú sumu vlastne uplatňuje.

16/ Rozsudok Okresného súdu v Bratislave IV zo dňa 25. 5. 2018 č.k. 23C/1/2007 - 774 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. 4. 2021 č.k. 6Co/2/2019 - 856 vo výrokoch o tom, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trvá, ako aj vo výroku o priznanej náhrade mzdy nadobudol právoplatnosť dňa 10. 5. 2021, žalobkyňa následne požiadala o pokračovanie v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/9/2006, v rámci ktorého došlo k prerušeniu odvolacieho konania sp. zn. 9Co/452/2010. Písomným podaním datovaným dňom 31. 8. 2021 (č.l. 374 a nasl. spisu) žalobkyňa rozšírila žalobu, keď uviedla, že v konaní sp. zn. 23C/1/2007 bolo rozhodnuté o jej nároku na náhradu mzdy za obdobie od januára 2007 do mája 2018, nutné je však rozhodnúť o jej nároku na náhradu mzdy od mája 2018 po súčasnosť; jej pracovný pomer u žalovaného nateraz stále trvá. V predmetnom podaní preto navrhla odvolaciemu súdu, aby pripustil zmenu žaloby tak, že zaviazá žalovaného na náhradu mzdy žalobkyne vo výške 38.184,90 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 979,10 € za každý mesiac omeškania, vždy od 13.dňa v mesiaci, počnúc 13. 6. 2018 až do zaplatenia, končiac 13. 8. 2021 až do zaplatenia.

17/ Uznesením zo dňa 8. 9. 2021 č.k. 9Co/452/2010 - 377 Krajský súd v Bratislave rozhodol o pokračovaní v odvolacom konaní, ktoré bolo prerušené jeho uznesením zo dňa 11. 2. 2013 č.k. 9Co/452/2010 - 296.

18/ Na podanie žalobkyne, ktorým navrhla zmenu žalobného návrhu (jeho rozšírením) podal žalovaný písomné vyjadrenie (č.l. 389 a nasl. spisu), kde s poukazom na ust. § 371 CSP, podľa ktorého žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť, navrhol, aby odvolací súd navrhovanú zmenu žaloby nepripustil. Ďalej dodal, že v predmetnom súdnom spore (sp. zn. 18C/9/2006) bolo zo strany žalovaného žalobkyni uhradené odstupné vo výške 1.145,19 € (v prepočte 34.500,- Sk), ďalej náhrada za nevyčerpanú dovolenku vo výške 52,05 € (v prepočte 1.568,- Sk), t.j. spolu suma 1.197,24 €; iná suma v danej právnej veci žalobkyni uhradená nebola, keďže jej žiadny nárok nebol priznaný právoplatne. Žalovaný naďalej trval na aplikovaní ust. § 79 ods.2 Zák. práce, t.j., aby nebola žalobkyni priznaná náhrada mzdy v rozsahu prevyšujúcom zákonný nárok 9 mesiacov. Zopakoval, že žalobkyňa sa od podania výpovedí v r. 2005 a v r. 2006 až do 1. 9. 2021 do práce nezapojila; od 26. 5. 2021 do 31. 8. 2021 bola práceneschopná. Pri rozhodovaní o náhrade mzdy žiadal žalovaný vziať do úvahy, že žalobkyni bola v

súvisiacom konaní sp. zn. 23C/1/2007 priznaná náhrada mzdy spolu s úrokom z omeškania vo výške 110.159,20 €, že po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru žalobkyňa vykonávala podnikateľskú činnosť, z ktorej dosahovala určitý príjem, že je stále evidovaná ako živnostník pod IČO : 45 507 911, pričom predmet podnikania rozširovala; že minimálne v r. 2011 mala príjem vo výške 4.355 €, čo vyplýva z jej vlastného podania doručeného dňa 12. 9. 2012 odvolaciemu súdu, tiež že sa žalobkyňa do 26. 5. 2021 nezapojila do pracovného procesu bez vážneho dôvodu, o pracovné miesta sa neuchádzala, prejavovala len formálnu snahu zamestnať sa, hoci o voľných miestach na Univerzite Komenského v Bratislave mala vedomosť, o žiadne miesto nepožiadala.

19/ Dňa 24. 9. 2021 doručila odvolaciemu súdu žalobkyňa písomné podanie (č.l. 428 a nasl. spisu), v ktorom uviedla, že v predchádzajúcom podaní, v ktorom navrhla pripustiť rozšírenie žalobného návrhu, opomenula do neho zahrnúť peňažný nárok - náhradu mzdy, ktorý jej bol priznaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23. 1. 2007 č.k. 18C/9/2006 - 105, a to zaplatenie sumy 138.000,- Sk po odpočítaní odstupného vo výške 28.853,- Sk, o výške 4.580,76 €.

20/ Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

21/ Odvolací súd na základe ust. § 470 ods. 1 CSP preskúmal a prejednal vec v rozsahu žalovaným podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP (t.j. vo výroku, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trvá, vo výroku o náhrade mzdy a výroku o trovách konania), na ústnom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1, 2 CSP), na ktorom odvolací súd doplnil dokazovanie čítaním rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 15. 6. 2016 č.k. 23C/1/2007 - 550, ďalej rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. 3. 2017 č.k. 6Co/372/2016 - 607, rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 25. 5. 2018 č.k. 23C/1/2007 - 774 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. 4. 2021 č.k. 6Co/2/2019 - 856 (č.l. 332 až 343 spisu). Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

22/ Podľa § 79 ods. 1 Zák. práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

23/ Podľa § 79 ods. 2 Zák. práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať; súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol v tomto čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil.

24/ Predmetom konania bola pôvodne žaloba o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, v ktorej časti bolo konanie právoplatne skončené ku dňu 10. 4. 2007, keď súdy rozhodli, že výpoveď daná žalobkyni listom žalovaného zo dňa 14. 12. 2005 je neplatná. S ohľadom na odvolanie podané žalovaným tak zostali predmetom odvolacieho konania výroky o tom, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného naďalej trvá, že neskončil právoplatnosťou rozsudku a ďalej o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy. Ako už bolo uvedené, v časti žaloby o určenie neplatnosti výpovede bolo rozhodnuté, že táto je neplatná; na základe výpovede danej žalobkyni listom zo dňa 14. 12. 2005 teda k ukončeniu pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného nedošlo, tento trval naďalej. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnával, a navrhoval určiť, že jej pracovný pomer skončí dňom právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd v konaní nezistil existenciu takých dôvodov, pre ktoré by nebolo spravodlivé požadovať od žalovaného, aby žalobkyňu naďalej zamestnával. Prihliadal pritom na známu skutočnosť, že žalovaný existenciu trvania pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného sám reálne nespochybňoval, keďže tento pracovný pomer sa snažil ukončiť daním v poradí druhej výpovede z pracovného pomeru, listom zo dňa 7. 8. 2006. Bolo vecou žalovaného, aby preukázal existenciu tzv. ospravedlniteľného dôvodu, pre ktoré by napr. odporovalo dobrým mravom alebo by bolo inak nespravodlivé požadovať od neho ďalšie zamestnanie žalobkyne. Takýto dôvod ani podľa odvolacieho súdu v konaní preukázaný nebol. V praxi by mohlo ísť napr. o situáciu, kedy by sa zamestnanec dopustil závažného porušenia pracovnej disciplíny, alebo takého správania, ktorým by zamestnanec ohrozoval záujmy zamestnávateľa (nekvalitný výkon

práce, uprednostňovanie vlastných súkromných obchodných aktivít pred prácou pre zamestnávateľa, vykazovanie fiktívnych pracovných ciest a pod.). Žiadne také správanie žalobkyne, ktoré by odporovalo záujmom žalovaného, však nebolo ani len tvrdené; vykonané dokazovanie v rámci súdneho konania vedeného (paralelne) v prípade v poradí druhej výpovede zo dňa 7. 8. 2006 (rozhodnutie vo veci sp. zn. 23C/1/2007 o neplatnosti aj tejto druhej výpovede právoplatné dňa 6. 4. 2017) tiež preukázalo, že u žalovaného boli voľné pracovné miesta, vhodné pre žalobkyňu, ktorá bola ochotná tieto prijať a pre žalovaného vykonávať prácu. Odvolací súd z uvedených dôvodov považoval za vecne správny ako záver súdu prvej inštancie o tom, že pracovný pomer žalobkyne trvá naďalej; rovnako nebol dôvodný návrh žalovaného na určenie, že pracovný pomer žalobkyne skončil právoplatnosťou rozsudku (§ 387 ods. 1 CSP).

25/ V prípade žaloby žalobkyne v časti priznania náhrady mzdy, predmetom odvolacieho konania na základe uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 20. 9. 2012 (č.l. 271 spisu), t.j. pred jeho prerušením, bolo zaplatenie náhrady mzdy vo výške 37.685,05 €. Na ústnom odvolacom pojednávaní odvolací súd pripustil (podľa v tom čase účinného ust. § 95 ods. 1, 2 v spojení s § 211 O.s.p.) v časti týkajúcej sa náhrady mzdy zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy za obdobie od 1. 1. 2006 do 30. 9. 2012 vo výške 37.685,05 € netto (vychádzajúc z mesačného netto zárobku 381,73 € čiže 11.500,- Sk, v zmysle písomného podania žalobkyne z č.l. 248 spisu). Žalobkyňa svojimi ostatnými písomnými podaniami (č.l. 374 a nasl. spisu, tiež č.l. 428 a nasl. spisu) navrhla pripustiť rozšírenie žaloby v časti týkajúcej sa náhrady mzdy, keď okrem sumy 37.685,05 € (pripustenej na ústnom odvolacom pojednávaní dňa 20. 9. 2012) uplatnila ešte aj zaplatenie ďalšej sumy 38.184,90 € spolu s úrokmi z omeškania (ako náhradu mzdy za obdobie od 13. 6. 2018 do 13. 8. 2021).

26/ Odvolací súd na ústnom odvolacom pojednávaní dňa 7. 10. 2021 žalobkyňou navrhovanú zmenu žaloby nepripustil, s poukazom na ust. § 371 CSP, podľa ktorého žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť. Predmetom odvolacieho konania čo do uplatnenej náhrady mzdy tak zostal nárok na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 ods. 2 Zák. práce vo výške spomínaných 37.685,05 € netto. Na ústnom odvolacom pojednávaní vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý uznesením navrhovanú zmenu žaloby nepripustil, žalobkyňa následne vzala svoju žalobu späť a to v časti náhrady mzdy za obdobie od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2012 vo výške 33.104,29 € (nakoľko v tejto časti jej bola náhrada mzdy priznaná v paralelne vedenom súdnom konaní sp. zn. 23C/1/2007 v súvislosti s rozhodovaním o neplatnosti v poradí druhej výpovedi z pracovného pomeru) a trvala na žalobe v časti o zaplatenie sumy 4.580,76 € netto (t.j. mesačný zárobok 381,73 € netto x 12 mesiacov roka 2006). Žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby v tejto časti súhlasil.

27/ Podľa § 370 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

28/ Podľa § 370 ods. 2 CSP súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

29/ Vzhľadom na dispozitívny úkon žalobkyne, spočívajúci v čiastočnom späťvzatí žaloby, s ktorým žalovaný súhlasil, odvolací súd v zmysle citovaného ust. § 370 ods. 1, 2 CSP čiastočné späťvzatie žaloby (v rozsahu istiny 33.104,29 €) pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a konanie o žalobe (v tejto časti) zastavil.

30/ Bolo už uvedené v texte vyššie, že po úprave žaloby v časti týkajúcej sa náhrady mzdy uplatňovanej z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru (§ 79 ods. 1, ods. 2 Zák. práce) trvala žalobkyňa na zaplatení istiny 4.580,76 €, ktorú žiadala priznať za 12 mesiacov roku 2006 (t.j. za obdobie od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006), vychádzajúc z mesačného netto zárobku 381,73 €, t.j. 11.500,- Sk netto (381,73 € netto x 12). Ustanovenie § 79 Zák. práce upravuje následky, s ktorými je spojená skutočnosť, že skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bolo súdom určené za neplatné. Pokiaľ ide o výšku náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru, súd vychádza z výšky priemerného zárobku zamestnanca, upraveného v ust. § 134 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Zák. práce.

31/ Podľa § 134 ods. 1 Zák. práce, priemerný zárobok na pracovnoprávne účely zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období.

32/ Podľa § 134 ods. 2 Zák. práce, rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrtroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

33/ Podľa § 134 ods. 4 Zák. práce, priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Ak sa podľa pracovnoprávnych predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že

priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca.

34/ Vychádzajúc z č.l. 81 spisu, na ktorom je založený mzdový list žalobkyne za r. 2005, keďže výpoveď bola žalobkyni daná listom zo dňa 14. 12. 2005, potom pre výpočet priemernej mesačnej mzdy bolo rozhodujúce obdobie predchádzajúceho štvrťroku, t.j. mesiace júl, august a september 2005. Z predloženého mzdového listu plynie, že žalobkyňa dosiahla v týchto - pre výpočet priemerného zárobku rozhodných - mesiacoch brutto mzdu : 11.180,- Sk (mesiac júl 2005), 11.179,- Sk (mesiac august 2005) a 11.180,- Sk (mesiac september 2005), t.j. spolu 33.539,- Sk brutto. Zo mzdového listu ďalej vyplýva, že žalobkyňa v uvedenom rozhodnom období odpracovala : 120,6 hodín (júl 2005), 120,6 hodín (august 2005) a 113,9 hodín (september 2005), spolu teda 355,1 hodín. Potom priemerný hodinový zárobok žalobkyne v uvedenom rozhodnom období predstavuje 33.539,- Sk brutto : 355,1 hodín = 94,45,- Sk/1 hod., v prepočte 3,135 € brutto. Priemerný hodinový zárobok 3,135 € x koeficient 173,92 = 545,239 € (brutto) potom dáva priemerný mesačný zárobok žalobkyne v rozhodnom období (za tretí štvrťrok 2005).

35/ Žalobkyňa zotrvala na priznaní náhrady mzdy (titulom neplatného skončenia pracovného pomeru) za celý rok 2006. Odvolací súd pripomína, že (neplatná) výpoveď bola žalobkyni doručená dňa 16. 12. 2005 listom žalovaného zo dňa 14. 12. 2005, s tým, že výpovedná trojmesačná doba začala žalobkyni plynúť 1. 1. 2006 a uplynula dňa 31. 3. 2006, takže žalobkyni prináležala za obdobie plynutia výpovednej doby od 1. 1. 2006 do 31. 3. 2006 mzda, nie náhrada mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. V tejto časti teda odvolací súd nemohol vyhodnotiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (ktorý priznal žalobkyni náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru aj za mesiace január, február a marec 2006) ako vecne správny. Podľa ust. § 79 ods. 2 Zák. práce (v znení účinnom ku dňu 14. 12. 2005), predstavoval zákonný nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru deväť mesiacov. V prípade žalobkyne teda zostávalo z roku 2006, za ktorý uplatňovala priznanie náhrady mzdy (mimo mesiacov január, február a marec 2006) zhodou okolností práve obdobie deviatich mesiacov, t.j. obdobie rovnajúce sa zákonnému nároku podľa § 79 ods. 1, ods. 2 Zák. práce (v znení účinnom ku dňu výpovede). Odvolací súd tak priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy za obdobie 9 mesiacov (od 1. 4. 2006 do 31. 12. 2006) vo výške 4.907,15 € brutto (priemerný mesačný brutto zárobok 545,239 € x 9 mesiacov). Odvolací súd teda priznal žalobkyni titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za 9 mesiacov vyššiu sumu (4.907,15 €) než koľko uplatňovala žalobkyňa za 12 mesiacov roku 2006 (4.580,76 €), z toho dôvodu, že kým žalobkyňa sumu 4.580,76 € žiadala priznať ako netto zárobok, odvolací súd rozhodol o priznaní náhrady mzdy v podobe brutto zárobku, rešpektujúc platný právny stav :

36/ Je pravdou, že v rozhodovacej praxi súdov bol v minulosti prijatý právny názor, že povinnosť (zamestnávateľa) zaplatiť mzdu (náhradu mzdy), ktorá prináleží zamestnancovi, uloží súd v rozsudku po odpočítaní dane zo mzdy v tzv. „čistej“ výške (porovnaj záver býv. Najvyššieho súdu ČSSR v Stanovisku zo dňa 26. apríla 1983, sp. zn. Sc 3/82, uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 28, ročník 1983). Uvedené závery judikatúry súdov, založené na právnej úprave účinnej do 31. decembra 1992, však nemožno po 1. januári 1993 v dôsledku zmenenej právnej úpravy v daňovej oblasti (zrušenie zákona č. 76/1952 Zb. o dani zo mzdy a prijatie zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov) použiť. V „čistej“ výške je možné zamestnancovi priznať mzdu (náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru) len za dobu do 31. 12. 1992. Mzda (náhrada mzdy) od 1. januára 1993, ktorá prináleží zamestnancovi, podlieha dani z príjmu. Výšku mzdy (náhrady mzdy) od 1. januára 1993 preto súd vo svojom rozhodnutí stanoví v „hrubej“ výške a je vecou platcu dane, poprípade poplatníka, aby v súlade so zákonom splnil svoje povinnosti pri výbere a platení dane (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/3/2011 zo dňa 1. 8. 2012). Odvolací súd z uvedených dôvodov preto priznal žalobkyni náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru v rozsahu zákonného nároku 9 mesiacov, vypočítanej ako náhradu mzdy v „hrubej“ výške, v ktorej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 CSP) a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 4.907,15 € brutto; vo zvyšku (ohľadom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za mesiace január, február a marec 2006) zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalovanej zamietol (§ 388 CSP).

37/ Odvolací súd ďalej poznamenáva, že nebolo možné vyhovieť návrhu žalovaného, započítať do súm priznaných žalobkyni titulom nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru žalovaným vyplatenú sumu 34.500,- Sk, v prepočte 1.145,19 € titulom odstupného, tak ako to v podstate urobil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku (v sume 28.853,- Sk netto). Nárok oprávneného z pracovnoprávných vzťahov (tu nárok žalovaného na vrátenie odstupného) totiž nemôže zaniknúť započítaním. V zmysle platného znenia Zákonníka práce práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov zanikajú uspokojením nároku, uplynutím doby, na ktorú boli obmedzené,

ďalej dohodou o sporných nárokoch, smrťou zamestnanca, prípadne neuplatnením práva v stanovenej lehote (preklúziou). Výpočet spôsobov zániku práv a povinností je v Zákonníku práce uvedený taxatívne, čo znamená, že iným, v Zákonníku práce neuvedeným spôsobom, práva a povinnosti z pracovnoprávnych vzťahov nezanikajú, a to ani vtedy, keby zamestnanec a zamestnávateľ v tomto smere prejavili súhlasnú vôľu. Právnym následkom započítania je zánik pohľadávky a pretože Zákonník práce započítanie ako spôsob zániku práv a povinností nepozná (neupravuje), potom pohľadávky z pracovnoprávnych vzťahov započítať nemožno a ani proti nim nie je možné započítanie jednostranným úkonom namietat' (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/103/2008).

38/ Odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie tak rozhodol spôsobom, uvedeným vo výroku tohto jeho rozhodnutia.

39/ O nároku na náhradu trov celého (t.j. prvoinštančného, odvolacieho, ako aj dovolacieho) konania rozhodol odvolací súd tak, že žalobkyňa priznal nárok na náhradu týchto trov v rozsahu 100 %, keď prihliadol na skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná vo výrokoch, ktoré boli rozhodujúce z hľadiska posúdenia platnosti výpovede, ktorú jej dal žalovaný, ako aj čo do náhrady mzdy v rozsahu zákonného nároku; žalobkyňa síce vzala svoju žalobu o zaplatenie náhrady mzdy v podstatnej časti späť, avšak vplyv na tento jej postup mala okolnosť, že viedla aj ďalší súdny spor o neplatnosť v poradí druhej výpovede, ktorú jej opätovne dal v krátkom čase žalovaný. Zamietnutá bola jej žaloba na priznanie náhrady mzdy len v pomerne nepatrnej časti (§ 255 ods. 1, § 396 ods. 1, ods. 2, § 453 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP). Súčasťou rozhodovania súdu prvej inštancie o výške trov konania (§ 262 ods. 2 CSP) bude tiež nové rozhodnutie o poplatkovej povinnosti žalovaného.

40/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).